

Kamer
van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1976-1977.

17 FEBRUARI 1977

WETSONTWERP

tot regeling van de inaanmerkingneming van bepaalde diensten voor het toekennen en berekenen van het emeritaatspensioen van bepaalde magistraten der arbeidsgerechten.

AMENDEMENTEN VOORGESTELD
DOOR DE HEER BEAUCHIER.

Opschrift.

Het opschrift vervangen door wat volgt :

« Wetsontwerp betreffende de berekening van het pensioen van bepaalde magistraten der arbeidsgerechten. »

Enig artikel.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

« In de overgangsbepalingen van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek wordt een artikel 35ter ingevoegd, luidend als volgt :

« Artikel 35ter. — Bij de eerste benoemingen in de arbeidsgerechten en voor zover nodig worden diezelfde diensten gelijkgesteld met effectieve diensten in de magistratuur naar rata van de minimum tijd die nodig is om het rustpensioen van de magistraten die op het ogenblik van hun benoeming meer dan 55 jaar oud zijn te kunnen vaststellen overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 391 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek. »

Zie :

623 (1974-1975) :

- Nr 1 : Ontwerp overgezonden door de Senaat.
- Nr 2 : Amendement.
- Nr 3 : Verslag.

Chambre
des Représentants

SESSION 1976-1977.

17 FÉVRIER 1977

PROJET DE LOI

réglant l'admissibilité de certains services pour l'octroi et le calcul de la pension de l'émeritatem de certains magistrats des juridictions du travail.

AMENDEMENTS PRÉSENTÉS
PAR M. BEAUCHIER.

Intitulé.

Remplacer l'intitulé par ce qui suit :

« Projet de loi relatif au calcul de la pension de certains magistrats des juridictions du travail. »

Article unique.

Remplacer le texte de cet article par ce qui suit :

« Il est inséré dans les dispositions transitoires de la loi du 10 octobre 1967 contenant le Code judiciaire, un article 35ter libellé comme suit :

« Article 35ter. — Lors des premières nominations dans les juridictions du travail et pour autant que de besoin, ces mêmes services seront assimilés à des services effectifs dans la magistrature à concurrence du temps minimum nécessaire pour que la pension de retraite des magistrats âgés de plus de 55 ans au moment de leur nomination puisse être fixée conformément aux dispositions des articles 391 et suivants du Code judiciaire. »

Voir :

623 (1974-1975) :

- № 1 : Projet transmis par le Sénat.
- № 2 : Amendement.
- № 3 : Rapport.

VERANTWOORDING.

In 1970 werden een aantal magistraten benoemd die ouder dan 55 jaar waren en nog niet tot de magistratuur behoorden, maar door hun praktijk degelijk vertrouwd werden met het sociaal recht. Die benoeming was gerechtvaardigd door een uitzonderlijke omstandigheid, met name de noodzakelijkheid om gelijktijdig in bijna 300 betrekkingen te voorzien (uitsluitend beroepsmagistraten), ten einde de arbeidsgerechten in staat te stellen onverwijld en onder gunstige voorwaarden in werking te treden.

Het voorname oogmerk van het wetsontwerp bestond erin die magistraten in de gelegenheid te stellen om een pensioen te ontvangen dat overeenstemt met hun ondervinding en verdiensten en dat, zoals dat van hun jongere collega's, berekend wordt op basis van de bepalingen van artikel 391 van het Gerechtelijk Wetboek, dit wil zeggen in dertigsten.

Het amendement houdt daarmee rekening, doch blijft daarbij zeer precies binnen het kader van het gezochte evenwicht en legt anderzijds de nadruk op het uitzonderlijke karakter van de voorgestelde maatregel.

De tekst die moet worden ingevoerd in artikel 4 van de wet van 10 oktober 1967 (overgangsbepalingen) sluit zo nauw mogelijk aan bij die van artikel 35bis waarop hij onmiddellijk zal volgen en waarvan hij het natuurlijke verlengstuk is.

Daardoor krijgen de magistraten die ingevolge hun leeftijd bij hun benoeming mathematisch in de onmogelijkheid verkeren de bij artikel 391 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalde minimumvoorwaarden inzake diensttijd bij de magistratuur te vervullen en daarvan een groot nadeel kunnen ondervinden, de kans een pensioen te verwerven dat op dezelfde basis wordt berekend als dat van hun ambtenoten.

Dat pensioen zou niettemin overeenstemmen met het bij voornoemd artikel bepaalde minimum : er zou daarbij dus rekening worden gehouden met de korte duur van hun loopbaan bij de magistratuur en men zou slechts de vroegere diensten (in de werkchtersraden of in de thans opgeheven rechtsprekende commissies) valoriseren voor zover dit onontbeerlijk is en bovendien volkomen gewettigd blijkt te zijn. Aangezien de zeventien magistraten waarop het voorstel nog volledig of gedeeltelijk betrekking heeft, geboren zijn tussen 1907 en 1915 en bovendien tussen zeven en vijftien jaar werkelijke dienst in de magistratuur zullen hebben wanneer zij de pensioengerechtigde leeftijd bereiken, zal de valorisatie krachtens de voorgestelde tekst slechts gemiddeld zowat drie of vier jaar bedragen.

Het is dus zeer klein en blijkbaar lager dan wat het zou kunnen zijn indien rekening werd gehouden met de werkelijke duur van de voorbije diensten, die soms gedurende lange jaren zijn gepresteerd.

De financiële weerslag van het aldus beperkte voorstel zou natuurlijk onbeduidend zijn : de aanneming ervan zou noch voor 1977 noch voor de daaropvolgende jaren een aanpassing of aangroei meebrengen van de begrotingsramingen betreffende de uitbetaling van de pensioenen die ten laste vallen van de Schatkist.

JUSTIFICATION.

La nomination, en 1970, d'un certain nombre de magistrats, âgés de plus de 55 ans, n'appartenant pas déjà à la magistrature mais ayant une pratique éprouvée du droit social a été justifiée par une circonstance exceptionnelle : la nécessité de pourvoir simultanément près de 300 emplois nouveaux (magistrats de carrière uniquement) afin de permettre aux juridictions du travail de fonctionner sans délai dans de bonnes conditions.

L'objectif essentiel du projet de loi était de permettre à ces magistrats de percevoir, lorsqu'ils seront mis à la retraite, une pension conforme à leur expérience et à leurs mérites et calculée, comme celle de leurs collègues plus jeunes, en se basant sur les dispositions de l'article 391 du Code judiciaire, c'est-à-dire en trentièmes.

L'amendement rencontre cette préoccupation tout en la limitant très exactement au cadre de l'équilibre recherché et en soulignant, par ailleurs, le caractère d'exception de la mesure préconisée.

Le texte devant s'insérer dans le cadre de l'article 4 de la loi du 10 octobre 1967 (dispositions transitoires) se rapproche aussi étroitement que possible de celui de l'article 35bis qu'il suivra immédiatement et dont il constitue le prolongement naturel.

Il permet d'assurer aux magistrats qui, en raison de l'âge qu'ils avaient lors de leur nomination, ne sont pas mathématiquement en mesure de remplir les conditions minima de présence au sein de la magistrature, requises par l'article 391 du Code judiciaire et qui risquent d'être gravement désavantageés de ce fait, une pension calculée sur les mêmes bases que celle de leurs collègues.

Cette pension se situerait néanmoins au minimum prévu par l'article précité : elle tiendrait donc compte de la brièveté de leur carrière dans la magistrature et ne valoriserait leurs services antérieurs (au sein des conseils de prud'hommes ou des commissions juridictionnelles actuellement supprimées) que dans l'étroite mesure où il paraît vraiment indispensable et largement justifié de le faire. Les 17 magistrats encore concernés, en tout ou en partie, par la proposition étant nés entre 1907 et 1915, et devant avoir entre 7 et 15 ans de carrière effective dans la magistrature lorsqu'ils atteindront l'âge de la mise à la retraite, la valorisation résultant du texte suggéré n'aura qu'une durée moyenne approximative de 3 à 4 ans.

Elle est donc mine et manifestement inférieure à ce qu'elle pourrait être si l'était tenu compte de l'importance réelle des services passés, souvent assumés pendant de longues années.

Quant à l'incidence financière de la proposition ainsi limitée, elle sera naturellement négligeable : son adoption n'impliquera ni en 1977, ni les années suivantes aucun ajustement ou accroissement des prévisions budgétaires relatives au paiement des pensions dont la charge incombe au trésor public.

R. BEAUCHIER,
A. DEGROEVE,
Albert CLAES,
F. BAERT,
L. DEFOSSET.